

til mit tidligere. Kun en enkelt Oplysning nødtes jeg til at føje til, hvad jeg før har sagt. Jeg har forstaaet de Herrers Forslag saaledes, at de gaa ud fra, at det her drejer sig om at tilbagegive de lavest lønnede Klasser i Jernbaneetaten et Husleje- og Opholdstillæg, som de havde før Loven af 1903, men ved denne Lov mistede. Men hvis dette har været de Herrers Udgangspunkt, er det ikke rigtigt. Det Forslag, de stille, omfatter jo baade 12te, 13de og 14de Lønningsklasse og gaar ud paa, at der kan tillægges dem Husleje- og Opholdstillæg. Men det vil med andre Ord sige, at der herefter skulde gives et saadant Tillæg til omtrent 4,360 Personer, deriblandt skal jeg nævne nærmest for Kuriositetens Skyld ogsaa Stationsmestre, som i Forvejen have Tjenestebolig, Fribolig. Men det Personale, som før Loven af 1903 havde det Tillæg, her er Tale om, talte kun 2,618 Personer. Her er altsaa Tale om over 1,700 Personer, som ingensinde før have haft Tillæg, og hvem man nu vil give det. Men dernæst bør det dog vist ogsaa fremhæves, at det tidligere Huslejetillæg havde 3 Sats, 60, 90 og 120 Kr. aarligt. De Herrer indskrænke sig nu til de to Sats 90 og 120 Kr. Altsaa ville de, der før have haft det og nu mistet det, faa adskilligt mere, end de før havde. Naar man atter og atter henviser til, at der ved Postetaten ved Loven af 1902 blev indført et Huslejetillæg, som altsaa skulde kaste et særligt Skær over, at de her omhandlede Personer mistede det, vil jeg dertil sige, foruden hvad jeg har sagt før, at det Tillæg, der er givet i Postetaten, dog kun er gennemsnitlig ca. 48 Kr. om Aaret — her forlanger man 90 eller 120 Kr. —, men dernæst ogsaa, at det i Postetaten ikke blot kommer Underklasserne til gode, ligestillede med dem, her er Tale om, men ogsaa f. Eks. Postassistenter. Er man altsaa først paa Grundlag af, at disse Postfunktionærer have faaet Huslejetillæg, gaaet ind paa at give de her omhandlede lavtstillede Jernbanefunktionærer et over dobbelt saa højt, vil det næste Krav blive, at ogsaa Jernbaneassistenterne komme og sige: Ja, men naar Postassistenterne skulle have, hvorfor skulle vi saa ikke have lige saa vel som de lavest lønnede Jernbanefunktionærer? Det er dog Ting, der alle maa tages i Betragtning, inden man igen stemmer over dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, Udvalget udenfor Listen har stillet til § 26 angaaende Erstatning til Ejeren af Skonnerten „Helene“, skal jeg bemærke, at jeg

kan modtage den Bemyndigelse, det ærede Udvalg her tilbyder mig, og jeg ser deri et Udtryk for, at man, hvad der ganske stemmer med mit Ønske, i denne Sag ikke skal stille sig paa det strengt juridiske Standpunkt, men, naar der blot er Billighed for, at man skal give Erstatning, da ogsaa udbetale den, og Bemyndigelsen dertil er jo — deri er jeg enig med Ordføreren — ikke overflødig. Efter hvad der i Øjeblikket foreligger, er Forholdet dette, at Skonnertens Fører — ikke Ejeren, men for Førerens Handlinger og Undladelser maa Ejeren desværre bære Ansvaret — har gjort sig skyldig i en Fejl — det er anerkendt fra alle Sider — ved ikke at føre Agterlanterne eller blusse, og derved mener jeg ganske vist, at hans juridiske Ret er borte, hvorledes saa end Dampfærgens Forhold har været. Men netop derfor er det af Betydning, at man, som det sker gennem dette Forslag, giver Ministeren Bemyndigelse til alligevel at udbetale Erstatning, naar det skønnes, at der dog ogsaa er Skyld hos Dampfærgen, thi opstaar der end ikke derved en juridisk Ret for Skonnertens Ejer, opstaar der dog et Billighedskrav, som jeg er enig med det ærede Udvalg i bør ske Fyldest. Det er et Spørgsmaal, som jo endnu ikke kan afgøres — deri er jeg enig med Udvalget. Der foreligger Omstændigheder, som lade formode, at der er begaaet Fejl fra Dampfærgens Side, f. Eks. det af det ærede Medlem omtalte Forhold fra Førerens Side, der har givet Anledning til, at den paagældende Forhørsdommer har indstillet, at ogsaa han, ligesom Skonnertens Fører, skal tiltales for uagtsomt Manddrab. Men endeligt er dette Spørgsmaal, som har været Genstand for Undersøgelse og vil blive Genstand for Domssag — Sager, over hvis Forløb jeg jo ikke er Herre —, endnu ikke afgjort. Det er derfor, jeg har ment at maatte afvente Udfaldet deraf, men saa snart det foreligger — og jo før det foreligger desbedre —, skal jeg da benytte den Bemyndigelse, det ærede Udvalg giver mig. Jeg skal endnu kun berigtige to Ting, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) anførte. Den ene, at Skonnertens Ejer havde henvendt sig til mig kort efter Ulykken med Anmodning om Erstatning og faaet Afslag, ja, det er jo, som man tager det. Det, jeg svarede ham — det var lige kort efter, at Ulykken var sket — var: Saa længe Sagen aldeles ikke foreligger for mig, saa længe der intet er oplyst om, hvordan det er